

Causam verò tempus pariendi prolixius obinet. Vbi enim se impleuerunt, non amplius concupiscunt: quomodo nec cibum affectant, quæ fatiata sunt. Quæ autem grauida iam esse inceperint, minus auida veneris euadunt, quoniam menstruæ purgationes nullæ præterea veniãt.

47 Cur homines, qui raris dentibus sunt, magna ex parte breuiores sunt vitæ? An indicium hoc est, densum os esse capitis: ergo cerebrum inualidum est, quia minus sit respiracionibus opportunum: itaque ce-
leriter putret, vt quod sua natura humidum sit. Nam & cætera, cum non mouentur, neque exhalant, facillè corruptuntur. Quo etiam fit, vt homo capite pilosissimo sit, & mas, quàm fœmina, diutius viuere, futurarum sui capitis beneficium. An in cæteris quoque idem sit cogitandum.

48 Cur qui manus cæsuras per totam obtinent palmam, viuere diutius possint? An quoniam minus viuere possunt, quæ carent articulis, incompactæque sunt, quales genus omne aquatile est. Quod si quæ articulata non sunt, vitam breuiorem agere solent, constat contrà sese habere, quæ articulata. Cuius profectò generis illa etiam sunt, quæ cum sua natura omni articulo careant, existunt tamen articulata, nonnunquam quoad maximè licet, consistunt. Manus autem pars interior, penitus articulo vacat.

49 Cur animantium homini vel vni, vel maximè oculi deprauantur? An quod homo vel solus, vel maximè morbo comitali capi in puerili ætate solet, cum certè depruari omnibus accidit.

50 Cur animantium homo maximè fumo affici potest? An quod homo lacrymam maximè emit: fumatio autem non nisi cum lacryma est.

51 Cur equus equo, homo homini, atque omnino cognata cognatis, sibi que similibus gaudent, atque cupiunt? non enim quia pulchrum videtur. Cupiditas autem formam sequitur elegantioris: nam si id esset, rem pulchram suauiore esse oporteret. Nunc autem contrà potius euenit, vt quia iucundum, suauè que est, ideo pulchrum esse videatur. Nec etiam omnibus res eadem voluptati est, nec pulchrum idem lætitiæ: aliis enim esse, aut bibere, aliis concumbere lætabilius est. Sed causa cur vnum quodque iunctum suo cognato maximè, suauissimè que concumbat, in aliam cadit quæstionem. Pulcherrimum verò id etiam esse, non dum asseri verè potest: sed nobis quod ad concumbendum suauis est, pulchrum certè videtur: quoniam rei, quam cupimus, aspectu quoque nimirum delectemur. Et quidem in cæteris etiam cupiendi generibus, res pariter sese habet. Cum enim sui detinemur, humorem suauius cernimus. Quod itaque ad vsum aliquem pulchrum est, & quod idè maximè cupere

A τὸ δὲ αἶπον, ἢ πολὺ χροῖα τῆς τόκου· οὐ γὰρ ὀπιθυμῶν ὅταν πλησθῆ, ὡς αἴθερ οὐδὲ ἔσθης, τὰ πληρῆ. τὰ δὲ δοκοῦντα, ἢ πῶν ὀχλείας ὀπιθυμῶν, διὰ τὸ μὴ γίνεσθαι τὴν κρείτταρον.

μα. Διὰ τὴν αἰδοφρονίαν οἱ ἀγαροὶ ἐχροντες ἐσθ' ὀδόντας, βραχυχρόνιοι ὡς ὅταν το πολὺ; ἢ ὅτι σημεῖον τῆς αἰδοφρονίας πικρὸν ἐστίν, ὡς ὁ ἐγκέρδιος ἀδεινός ἐστι ἀπποδῶν ὡς ἐν ἔργῳ.

B ἂν τὴν φύσιν, ταχὺ σήπεται. καὶ γὰρ τὰ δὴ μὲν κινούμενα καὶ ἀπαταμίζονται. διὸ καὶ αἰδοφρονος τὴν κεφαλὴν διασύτατον, καὶ τὸ ἀρρεν τῆς θήλειας μακροβιότατον, διὰ τὰς βαραφάς. δεῖ δὲ εἶναι καὶ ὅτι τῆς δὴ μὲν.

μὲν Διὰ τὴν δὲ ὅσοι τὴν διὰ τῆς χειρὸς τομὴν ἔχουσι δι' ὅλης, μακροβιότατοι; ἢ διότι τὰ ἀγαρῶνα, βραχυβιότατα, ὡς τὰ ἐν νυγχε; εἰ δὲ τὰ ἀγαρῶνα βραχυβία, δὴλον ὅτι τὰ ἡρῶνα τὴν αἰδοφρονίαν τὴν αἰδοφρονίαν καὶ τὰ φύσιν ἀγαρῶνα, μέγιστε ἡρῶνα τῆς δὲ χροῖας τὸ εἶσω, ἀγαρῶνα τὸν μὲν Διὰ τὴν ζῶαν αἰδοφρονος, ἢ μόνον, ἢ μέγιστε διασπρέφεται; ἢ ὅτι ἢ μόνον, ἢ μέγιστε λιπὸν ἐν τῇ νηπιότητι γίνεται, ὅτε καὶ διασπρέφεται συμβαίνει πᾶσι. μὲν Διὰ τὴν ζῶαν αἰδοφρονος μέγιστε κερπίζονται, ἢ ὅτι μέγιστε δακρύει· ἢ δὲ κερπίσις, μὲν δακρύουσι με Διὰ τὴν ἰσχυρὴν ἰσχυρὴν καὶ ὀπιθυμῶν, αἰδοφρονος δὲ αἰδοφρονος, καὶ ὅλων δὲ τὰ συγγρηῖ τὸς συγγρηῖσι καὶ ὁμοιοις; οὐ γὰρ δὴ ὁμοίως, ὅτι οὐ ζῶαν κελόν ἢ ὀπιθυμῶν, τῆς κελόν. εἶδει οὐκ τὸ κελόν ἢ δῖον ἐστίν. νυλὸν ἢ μέλλον λυπαῖς κελόν, ἢ δῖον, τὸ κελόν καὶ τὸ ἢ δῖον. οὐδὲ πᾶσα ἢ ἢ δῖον, ἢ τὸ κελόν, ἢ δῖον· ὅτι φαγεῖν ἢ πίνειν ὅστιν ἢ δῖον ἐτέρον, καὶ ἀφορδισάσει δὴ μὲν. διότι μὲν οὐκ ἔκαστον τῆς συγγρηῖς μὲν κελόν, μέγιστε καὶ ἢ δῖον ἀφορδισάσει, δὴ μὲν κελόν. ὅτι δὲ καὶ κελόν, ἢ κελόν ἀληθές· δὴ μὲν ἢ μὲν τὸ εἶναι τὴν σωμασίαν ἢ δῖον, ὅτι ὁ μὲν κελόν, ὅτι ὀπιθυμῶν τῆς χροῖας ὀφθαλμοῖς. καὶ τὸ καὶ ὅτι τῆς δὴ μὲν ὀπιθυμῶν ἔχει ὁμοίως. δὴ μὲν τῆς δῖον ὀφθαλμοῖς τὸ πόμα. τὸ μὲν οὐκ ἔκαστον χροῖαν πᾶσα κελόν, οὐ καὶ μέγιστε.

F